

PANDOJEN VALTAKUNTA

VALON POLKU

SOTURI-
KISSAT-
SARJAN
TEKIJÄLTÄ

ERIN HUNTER

WSOY

ERIN HUNTER

PANDOJEN
VALTAKUNTA
VALON POLKU

Suomentanut Ville Viitanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Erityiskiitokset Rosie Bestille

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos
BAMBOO KINGDOM #5: THE LIGHTNING PATH

Copyright © by Working Partners Limited 2024
Sarjan luonut Working Partners Limited
Kannen kuva © Johanna Tarkela 2024
Kuvitus © Johanna Tarkela 2021
Kartan kuvitus © Virginia Allyn 2021
Harper Collins Publishersin luvalla

SUOMENKIELINEN LAITOS © VILLE VIITANEN JA WSOY 2025
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI
ISBN 978-951-0-48779-2
PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

*Erityiskiitokset inspiraatiosta ja luovuudesta CCPPG:lle,
joka auttoi Erin Hunteria Pandojen valtakunnan
saattamisessa maailmaan.*

ESINÄYTÖS

VESI VIRTASI KIVIEN YLI, lirisi noroina ilman halki ja ropisi alla odottavaan suvantoon. Puron lempeä solina ja ylhäältä oksistosta kantautuva lehtien havina loivat lempeän miellyttävän äänimaiseman, joka oli oudolla tavalla ristiriidassa putouksen niskalla odottavan eläimen levottomasti jyskyttävien sydämenlyöntien kanssa. Täältä hän saattoi tähystellä jyrkänteen yli ja katsella edessä aaltoilevia Etelän metsän kukkuloita, jotka jatkuivat aina suurelle virralle saakka. Hän kuuli tuulessa keinuvien ruokojen hakkaavan toisiaan vasten rinteiden yltäkyläisissä bambutiheiköissä, pandapolulla tassuttelevien pandojen jutustelevan arkisten puuhiensa lomassa ja lintujen huutelevan toisilleen. Putouksen juurelle muodostuneessa pienessä lammessa oli kalastelevia kurkia, ja aina silloin tällöin jokin linnuista iski terävän nokkansa pinnan alla välähtävään pikkukalaan.

Putouksen yläpuolelle asettunut eläin laskeutui istumaan ja odotti tarkkaavaisena. Kaikki oli nyt valmista.

Näytän Vahvakoivelle, että minuun voi luottaa, hän ajatteli. Näytän, että hän teki oikein valitessaan juuri minut...

Hän oli odottanut hetkeään kärsivällisesti, aina siitä saakka kun Vahvakoipi oli suostunut ottamaan hänet vastaan. Hän aikoi pitää antamansa lupauksen ja tiesi ratkaisevan hetken lähestyvän. Ja kun se viimein koittaisi, hän ei epäröisi tarttua tilaisuuteensa.

Murtuneessa metsässä satoi. Hän seisoj päättäväisen ryhdikkäänä apinajohtajan edessä, vaikka turkin läpi noroina virtaava vesi tuntui hyytävän kylmältä nahkaa vasten.

Vahvakoipi istui käppyräisistä ja katkeilleista oksista kasatun keon huipulla ja mutusteli ginkgohedelmiä, jotka hänen uskollisimmat käskyläisensä, Lujanäpeiksi kutsuttu vartiokaarti, olivat hänelle tuoneet. Hän tähyteli alas oksaltaan, ja hänen litteällä sinisellä naamallaan käväisi mielteliäs ilme.

”Teit viisaan valinnan, ystäväni”, Vahvakoipi sanoi. ”Sinä saat nyt olla yksi uuden aikakauden airuista ja kantaa kortesi kekoon, kun me yhdessä vapautamme Bambuvaltakunnan Suuren lohikäärmeen ikeestä. Tehtäväsi on keskeisessä osassa, jos haluamme saavuttaa tavoitteemme.”

Vahvakoiven puheille saapunut eläin kumarsi uudelle johtajalleen. ”Olen valmis. Käske, niin tahtosi toteutuu.”

”Lohikäärme puhujat on tuhottava lopullisesti”, Vahvakoipi tokaisi huolettomasti, kuin olisi puhunut seuraavan päivän auringonnoususta tai tulevan kevään sateista. ”Kun heitä ei enää ole, Lohikäärme jää yksin, ilman suojelijoita. Ensin ajamme Puhujat eroon toisistaan ja muista pandoista. Valkoinen panda Aave, se vuorilta laskeutunut luonnonoikku, on helpoin tapaus. Hänestä me pääsemme hetkessä, sillä yksikään panda ei luota häneen, eivät edes hänen omat sisarensa. Hän tuskin itsekään luottaa itseensä. Mutta Sade, naaraista omapäisempi, osoittautuu luultavasti huomattavasti bankalammaksi vastustajaksi.”

”Sade tosiaan on lujatahtoinen”, Vahvakoiven uusi liittolainen myötäili. ”Ja lisäksi älykäs. Hänen kukistamisensa ei onnistu yhtä helposti.”

”Astu lähemmäs”, Vahvakoipi sanoi. ”Tule, niin kerron mitä sinun on seuraavaksi tehtävä.”

Apinajohtajan käskyläinen totteli. Hän kohottautui puolittain kasassa lojuvan murtuneen puunrungon päälle, niin että Vahvakoipi saattoi kuiskuttaa hänen korvaansa.

Kun Vahvakoipi paljasti suunnitelmansa, hän tunsi inhon kouristavan vatsaansa mutta tukahdutti tunteen hetkeäkään epäröimättä. Hän kuvitteli hautaavansa sen syvään mustaan onkaloon, samantyyppiseen kuin se joka ammotti Murtuneen metsän keskellä. Jos he halusivat vapautua Suuren lohikäärmeen hirmuvallasta, kaikkien olisi kyettävä vaikeisiin uhrauksiin. Ja kun kaikki olisi ohi, hänen ponnistuksensa palkittaisiin. Hän saisi viimein nousta itselleen kuuluvaan asemaan, koko valtakunnan huipulle.

”Minä huolehdin, että tahtosi toteutuu”, hän sanoi.

”Tiedän”, Vahvakoipi vastasi ja lasi toisen kätensä liittolaisensa olalle, ikään kuin rauhoittelakseen häntä... mutta äkkiä apinan laihat sormet nappasivat tiukan otteen hänen turkistaan. ”Nimittäin jos epäonnistut, saat maksaa virheestäsi kalliisti.”

”En minä aio epäonnistua”, hän kuiskasi hiljaa itsekseen, niin vaimeasti ettei edes kuullut omaa ääntään putouksen lempeän solinan yli. ”En voi epäonnistua.”

Hänen lihaksensa jännittyivät. Suvannossa kalastavat kurjet olivat keskeyttäneet äkkiä ruokailunsa. Linnut jäähmettyivät paikalleen ja tähytivät olkansa yli läheisen puurykelmän suuntaan. Sitten ne nousivat siivilleen ja lähtivät lentämään pois hontelot tikkujalat suorina.

Kurjet säikäyttänyt eläin astui esiin puiden lomasta ja seisautui hetkeksi katselemaan lintujen perään. Se oli uros, jota kutsuttiin Mukulaksi.

Juuri sinua minä odotinkin.

Mukula nuuhki hetken lammen ympäristöä ja ryhtyi sitten kapuamaan kivikon halki kohti putouksen niskaa ja vehmaita bambupöheikköjä, jotka kätivät taakseen häntä odottavan eläin-

men. Hetki vielä, ja he kohtaisivat toisensa silmästä silmään. Mutta kun Mukula huomaisi kuka häntä odotti, olisi jo liian myöhäistä.

Mukulan kuolema olisi viimeinen lumihiihtäjä, joka laskeutui vuoren rinteelle ennen lumivyöryä.

Uuden ajan aamu oli viimein koittanut.

LUKU 1

SADE KELLUI RENNOSTI JOEN törmän tuntumassa ja keskittyi aistimaan virtaukset, jotka kulkivat hänen turkkinsa läpi, ja vesikasvit, jotka aaltoilivat matalikon pohjassa ja kutittelivat hänen tassujensa anturoita lehdillään. Hän oli asettanut kivensä rinnan päälle, ja sen syvänsinisellä pinnalla kimalteli vesipisaroida. Hän pidätti hengitystään, asetti toisen etutassun pitelemään kiveä ja sukelsi.

Pinnanalainen maailma oli äänetön mutta alituisessa liikkeessä. Siellä täällä erottui suomujen välähdyksiä, kun kalat väistivät ohitseen hitaasti vajoavaa pandaa. Hän näki hiekanjyvästen ja kasvinhitusten virtaavan ohitseen. Veden alla hänestä tuntui, että hän saattoi halutessaan kurottaa miten kauas vain ja koskettaa mitä tahansa Bambuvaltakunnan osaa.

Suuri lohikäärme, Sade lausui äänettömästi ja puristi sinistä kiveä tiukasti. *Tarvitsen apuasi. Vastaa, jos kuulet! Minä pyydän.*

Hän kellui paikallaan ja odotti kunnes keuhkoja alkoi polttaa niin paljon, ettei hän pystynyt enää pidättämään hengitystään. Mutta vastausta ei tullut.

Hän syöksähti pintaan, veti keuhkonsa täyteen ja murahti niin että vesi pärskyi.

”Ihan älytöntä!” hän tiuskaisi ja kohotti kiven naamansa eteen. ”Mitä ihmeen hyötyä tästä kapistuksesta pitäisi muka olla, jos et voi edes sen avulla kertoa kun olet *itse* vaarassa?”

Hän hengitti taas syvään ja yritti rauhoittua.

”Anna anteeksi”, hän jatkoi vaikka olikin jo melko varma, että Suuri lohikäärme ei enää kuullut häntä, oli kyse sitten kirouksista tai anteeksipyyntöistä. ”Kyllä sinä varmasti yritit.”

Hän ui törmän tuntumaan ja asettui istumaan pohjasta kohoavalle kivelle. Virta liplatti hänen kylkiään vasten. Aamu oli lämmin, ja joella ja Etelän metsässä oli hiljaista. Suurin osa pandoista tuskin osasi ollenkaan arvata, että kauhea vaara oli palannut uhkaamaan Bambuvaltakuntaa.

*Enhän minä itsekään tietäisi siitä, ellei Notkeahäntä olisi varoit-
tanut minua henkensä uhalla ja avannut silmiäni.*

Kauankohan hän olisi jatkanut elämäänsä samaan tapaan: uiskennellut joessa, puuhaillut Litsin kanssa, jaellut neuvojaan eläimille, jotka hakeutuivat hänen luokseen löytääkseen ratkaisun ongelmiinsa? Hän olisi luonnollisesti surrut parhaan ystävänsä Mukulan kuolemaa ja murehtinut omia virheitään, sitä miten epäoikeudenmukaisesti hän oli kohdellut veljeään Aavetta... Mutta olisiko hän osannut aavistaa, että kaikki hänen kohtaamansa vastoinkäymiset olivat osa suurta salaliittoa, jonka tarkoituksena oli tuhota Lohikäärmepuhujat – ja jopa itse Lohikäärme?

Joku oli murhannut Mukulan. Kaikki oli viitannut siihen, että tappaja oli Aave, ja Sateen pää oli ollut niin sekaisin surusta, että hän oli ajanut veljensä pois. Hän oli sanonut, että Aave ei ollut oikea Lohikäärmepuhuja... Mutta syvällä sisimmässään hän oli tiennyt heti tehneensä virheen. Nyt, kuultuaan Notkeahännän paljastukset, hän oli varma että Mukulan murha oli osa juonta, jonka avulla joku oli halunnut eristää Aaveen toisista pandoista ja kaikista muistakin Bambuvaltakunnan eläimistä, niin että

vihamielinen lumileopardikaksikko voisi ajaa Aaveen kauas vuoristoon ja tappaa hänet.

En suostu uskomaan, että Aave on kuollut, Sade sanoi hiljaa mielessään. Tällä kertaa en luovuta. Olen luovuttanut Aaveen subteen jo aivan liian monta kertaa.

Niin kauan kuin Sade ei voinut olla varma, elikö Aave vai ei, vain hän ja Lehti pystyivät pelastamaan valtakunnan Vahva-koiven juonilta. Mutta edellisyönä, kun pandat olivat olleet lopettelemassa apeissa tunnelmissa nautittua kohoavan kuun ateriaa, ateria-aukiolle oli syöksähtänyt kaksi pelosta värisevää kultapandaa, jotka olivat tuoneet lisää huonoja uutisia. Lehti oli kadonnut. Hän oli eronnut kultapandoista sen jälkeen kun Pimeä aurinko oli syössyt valtakunnan pelottavaan hämärään, eikä kukaan tiennyt missä hän oli.

Sadetta kalvava pelonsekainen syyllisyys oli yltynyt entisestään. Hän muisti, miten se oli kietonut hänet puristukseensa kuin periksiantamaton köynnös, eikä tuo puristus ollut helpottanut vielääkään. Hänen teki koko ajan mieli juosta pois, lähteä etsimään sisartaan ja selvittämään veljensä kohtaloa – mutta se ei ollut nyt mahdollista. Rehevärinteessä vaani murhaaja, ja oli Lohikäärmepuhujan velvollisuus suojella Etelän metsän pandoja.

Minä olen nyt ainoa Puhuja, joka Bambuvaltakunnalla on jäljellä, Sade ajatteli sinistä kiveään katsellen. Hän piteli sitä aivan vedenpinnan alapuolella, niin että laineiden läpi siivilöityvä aurinko piirsi säkenöiviä juovia sen pintaan, yhä uudelleen ja uudelleen. Onnistuiko Vahvakoipi murtamaan Lehden, niin kuin hän mursi Aaveen, ja jopa itse Suuren lohikäärmeen?

Notkeahäntä oli kertonut hänelle apinoiden julmasta ja kierosta juonesta, jonka avulla he olivat pakottaneet Lohikäärmeen jakautumaan kahtia: Valon lohikäärmeeksi ja Pimeyden lohikäärmeeksi, jotka olivat itse asiassa olleet olemassa jo aiemminkin, kauan kauan sitten, ja yhdistyneet vasta myöhemmin Suureksi lohikäärmeeksi. Apinat olivat luulleet pystyvänsä siten

heikentämään Suurta lohikäärmettä ja suunnitelleet tuhoavansa sen lopullisesti surmaamalla kummankin uuden lohikäärmeen erikseen. Mutta pian oli käynyt ilmi, että lohikäärmeitä olikin nyt *kolme*: yksi joka oli kuin kirkasta valoa, yksi joka oli kuin synkkää varjoa, ja niiden lisäksi yksi häilyvän epätodellinen lohikäärme joka ei ollut kumpaakaan. Ja sitten kaikki kolme lohikäärmettä olivat kadonneet, mikä oli saanut Vahvakoiven raivon valtaan. Sateen täytyi ihan hymyillä itsekseen ajatella, miten raivoissaan apinoiden johtaja oli varmasti ollut. Heidän suunnitelmansa oli ollut vähällä onnistua mutta rauennut aivan viime hetkellä.

Kun Notkeahäntä oli kertonut Sateelle mitä lohikäärmeille oli tapahtunut, Sateen kivi oli muuttunut, vaikkakin vain silmänräpäyksen ajaksi. Sen väri oli vaihtunut syvän sinisestä läpinäkyväksi, kuin vedeksi tai jääksi, jonka pinnan alla väikkyy sateenkaaren väreissä loistavia heijastuksia. Sitten kivi oli palannut ennalleen.

”Mitä ihmettä *tämäkin* tarkoittaa?” Sade oli sanonut kivelleen.

Kivi ei ollut vastannut.

Sade ei ehkä tiennyt missä lohikäärmeet olivat, tai millaisen olomuodon ne olivat ottaneet, mutta hän oli varma että Vahvakoipi ei ollut onnistunut tuhoamaan niitä, ja se merkitsi että heillä oli yhä toivoa.

Vaikka en voikaan itse enää käyttää kiveäni, en saa antaa sen päätyä apinoiden käsiin, Sade ajatteli. Luulen, että kun kivi muuttui, sille tapahtui jotain tärkeää. Ja jos apinat saavat tietää siitä, he yrittävät varmasti saada kiveni haltuunsa.

Minun olisi paras piilottaa se.

Voisiko kiven esimerkiksi kätkeä joen pohjaan ison kivenmurikan alle? Siinä olisi omat riskinsä... Jos hän ei valitsisi riittävän raskasta painoa kivensä peitoksi, virta saattaisi viedä sen mukanaan. Hän tiesi, että Bambuvaltakunnassa ei ollut hänen lisäksi kovin monta muuta asukasta, jotka kykenisivät sukeltamaan pohjaan hakemaan kiven, mutta hänestä tuntui,

että myös apinat oivaltaisivat sen ja osaisivat siksi heti etsiä kiveä juuri sieltä.

Ei, kivelle oli keksittävä jokin muu piilo.

Hän nousi, ravisti vedet takamuksestaan ja ryhtyi tutkimaan rantatörmää katseellaan, mutta sammaloituneiden juurien välinen kolo tai hylätty alligaattorinpesä ei tuntunut yhtään paremmalta paikalta, joten hän päätti siirtyä etäämmäs joesta. Hän pysytteli poissa pandapolulta, sillä vaikka monet Rehevärintein pandoista olivatkin lähteneet etsimään itselleen omaa reviiriä kukkuloilta, polku oli edelleen yleisimmin käytetty kulureitti joelta ateria-aukiolle. Hän kapusi ensin pienen louhikon poikki ja kompuroi sitten jyrkkää rinnettä ylös kunnes saapui sammalen peittämälle järkäleelle, joka ei näkynyt joelta. Sen ympärillä kasvoi valtavia bamburuokoja, joista osa oli melkein hänen jalkansa paksuisia. Kun hän puski bambujen välistä, yksi niistä iski viereistä runkoa vasten ja kalahti mukavan kumeasti.

Hmm... Sade ajatteli. Hän kohottautui takajaloilleen, tarttui ruokoon ja taivutti sitä varovasti itseensä päin. Toden totta, ruoko näytti olevan ontto sisältä.

”Sade?” joku sanoi paksun bambuverhon takaa järkäleen alapuolelta. ”Sinäkö siellä olet? Onko kaikki hyvin?”

Sade nousi taas takajaloilleen ja kurkisti ruokojen välistä. Hän huomasi helpotukseksen, että tulija oli Litsi. Litsin tunnisti heti silmälaikuistaan, jotka olivat epätavallisen suuret. Ne ulottuivat niin ylös että musta turkki jatkui melkein keskeytyksettä silmien ympäriltä korviin asti.

”On kyllä, ei tässä mitään”, Sade valehteli. ”Yritän vain löytää hyviä ruokoja seuraavalle aterialle.”

Sade pohti hetkisen ajan, olisiko hänen pitänyt sittenkin paljastaa Litsille, mitä hän oikeasti teki. Tähän asti hän oli yrittänyt suojella Litsiä ja antaa uroksen olla autuaan tietämätön kaikista hänen ongelmistaan, mutta nyt hänestä alkoi tuntua, että jos hän tahtoi selviytyä taistelustaan voittajana, hän tarvitsisi avukseen muitakin liittolaisia kuin apinavakooja Notkeahännän.

Mutta jos apinat saavat selville, että Litsi tietää missä kivi on, he käyvät hänen kimppuunsa tai nakkaavat hänet johonkin niistä vankikuopistaan, Sade ajatteli.

Niinpä hän päätti toimia nopeasti. Hän kieräytti kivensä onton bambun sisään ja päästi ruo'on taas varovasti pystyyn. Kivi viერი vähitellen pohjalle asti ja kopsahteli mennessään kauniin sointuvasti ruo'on seinämiä vasten, *tonk-tonk-tonk*.

Noin. Nyt kukaan muu kuin minä ei tiedä, missä kivi on, hän ajatteli. Ja vain toisen pandan leuat ovat riittäväen voimakkaat murtaakseen tämän ruo'on niin että kiveen pääsee käsiksi.

Hän tarttui kiireesti vieressä seisovaan ohuempaan bambuun, rusautti sen poikki ja laskeutui rinteessä odottavan Litsin luo ruoko hampaissaan.

”Tulitko ihan varta vasten minua etsimään?” hän kysyi ja tönäisi Litsiä lempeästi poskeen nenänpäällään. ”Kaipailiko joku Lohikäärme puhujaa?”

”Ei kukaan muu kuin minä”, Litsi sanoi hienoinen hymy huulillaan. Hän jäi katsomaan Sadetta silmiään räpytellen, mutta pian hänen otsaturkkiinsa ilmestyi mietteliäs poimu. ”Kuule, Sade... Tiedän kyllä, että sinulla on ollut vaikeaa sen jälkeen kun Mukula kuoli. Mutta olen vähän miettinyt, että... Ei kai mikään muu vain ole vialla? Ei sinun tietenkään ole pakko kertoa, jos et tahdo, mutta haluaisin sinun tietävän, että olen aina valmis kuuntelemaan, jos tahdot jutella.”

Sade huokaisi syvään.

”Kyllä minä tiedän”, hän sanoi. Kun hän katsoi suoraan uroksen tummanruskeisiin silmiin, hänellä ei ollut epäilystäkään siitä, etteikö hän voisi uskoa Litsille kaikkia salaisuuksiaan – mutta toisaalta hän ymmärsi myös, että jos Litsi tietäisi liikaa, se saataisi olla vaarallista Litsin itsensä kannalta.

”Olen ihan varma, että Lehti selviää kyllä”, Litsi jatkoi. ”Jos olet vielä kamalan huolissasi, niin ehkä voisit vaikka lähettää jonkun etsimään häntä. Esimerkiksi Järkäleelle voisi tehdä hyvää saada muuta ajateltavaa. Ja Pioni lähtisi kyllä jos vain pyytäisit.

Hänhän pitää Lehteä vähän niin kuin omana pentunaan...”
Litsi vaikenä eikä sanonut enää enempää.

Sade pudisti päätään ja huokaisi. ”Voi Litsi... Olet ihan oikeassa. Mutta kunpa Lehti olisikin minun ainut huolenaiheeni juuri nyt.”

Hän kellahti istumaan ja nojautui sammaleista kalliota vasten. Litsi istui hänen viereensä. Sade pysyi vaiti jonkin aikaa ja yritti pohtia, voisiko Litsille sittenkin paljastaa jotain ilman että tämä joutuisi vaaraan – tai että hänen salainen tietolähteensä Notkeahäntä joutuisi vaaraan.

”Minä en usko, että Mukulan tappaja oli Aave”, Sade sanoi lopulta. Litsi tuijotti Sadetta silmät pyöreinä ja hänen leukansa loksautti auki.

”Mutta... Mutta mehän kaikki näimme omin silmin, että...”

”Vai näimmekö sittenkään?” Sade sanoi. ”Me näimme, että Aave oli yltä päältä veressä – mutta hän ilmestyi paikalle vasta sen jälkeen kun me olimme löytäneet ruumiin. Kukka ja Ginseng sanoivat nähneensä Aaveen jo aiemmin, mutta heidän sanaansa minä en vieläkään luota. Ja jos se mitä Aave sanoi niistä kahdesta lumileopardista pitää paikkansa, niin...”

Litsi nyökytteli hitaasti päätään, mutta hänen otsansa oli taas rypyssä. ”Mutta jos lumileopardit tekivät sen, miksi Kukka ja Ginseng olisivat valehdelleet meille? Mitähän Mukulalle oikeasti tapahtui?”

”Sitä minä en tiedä”, Sade sanoi. ”Mutta minulla on ikävä aavistus, että me emme olisi saaneet ajaa Aavetta pois – tai pakottaa häntä luopumaan kivistään.”

”No huh”, Litsi henkäisi miltei äänettömästi. Sitten hän ojensi hitaasti etutassunsa ja laski sen Sateen tassun päälle. ”Sade. Sinä olet Aaveen sisko ja tunnet hänet paremmin kuin kukaan meistä muista. Jos olet oikeasti sitä mieltä, että Aave on syytön, niin minä kyllä uskon.”

Sade kohotti katseensa ja hymyili kiittolisena. Hänen sydämensä täyttyi lämmöstä, vaikka aivan pohjalle jäi yhä sitkeää

epäilyksen siemen. ”Tunsin Aaveen ihan yhtä hyvin kuin kaikki muutkin – eli en erityisen hyvin”, Sade myönsi. ”Ja olet oikeassa siinä mitä sanoit Kukasta ja Ginsengistä – niiden kahden osuudessa on jotain epäilyttävää. Ja voihan olla, että olen kokonaan hakoteillä.”

Litsi nousi jaloilleen ja otti päättäväisen ilmeen. ”No jos et ole varma asiasta, sitä täytyy ruveta tutkimaan, eikö niin? Jos Aave ei ole syylistynyt mihinkään rikokseen, ei hän saa joutua kärsimään sen seurauksista.”

”Mutta mitä me voimme muka tehdä?” Sade kysyi.

”Hmm... Tuli mieleen, että mahtoivatkohan Aamu ja Sammakko huomata Mukulan ruumiissa mitään erikoista silloin valmistellessaan valvojaisia”, Litsi sanoi hitaasti. ”Heiltä voisi ehkä kysyä.”

Sade nyökkäsi ja nousi. Hän lähti seuraamaan Litsiä ateria-aukiolle päin, sillä hänestä tuntui että vaikka Aamu ja Sammakko tuskin osaisivat kertoa mitään hyödyllistä, Litsin idea oli paljon parempi kuin mikään hänen itse kehittelemistään suunnitelmista. Hän oli kiitollinen uroksen avusta.

Kävellessään Sade ajatteli pandojen Mukulalle järjestämiä jäähyväisiä. Muisto sai hänet värähtämään vielä nytkin. Hän oli kyennyt tuskin katsomaan upeaksi keoksi aseteltuja tuoreita bambunlehviä ja valkoisia kurjenmiekkkoja, jotka olivat peittäneet Mukulan ruumista symboloineen kiven. Bambut olivat vainajan viimeinen ateria, joka antoi voimia pitkällä vaelluksella ylös tähtiin, ja kukat puolestaan – näin Mukulan emo oli Sateelle kertonut – valaisivat hänen tietään pimeässä.

Kun Litsi ja Sade saapuivat ateria-aukiolle, he kohtasivat heti Aamun. Aamu yritti raahata isoa bambukasaa toiselle puolelle aukiota, vaikka hänen pentunsa Sammakko ja Sammakon leikkiveri Kuusi tekivät kaikkensa hankaloittaakseen tehtävää. Pennut telmivät villisti kasan päällä niin että ruo’ot paukkuivat heidän kuperkeikkojensa alla. Sade ei voinut olla hymyilemättä nähdessään heidän touhunsa.

”Aamu”, Litsi sanoi ja kiirehti naaraan luo. ”Ehtisitkö jutella hetken minun ja Sateen kanssa?”

”Totta kai”, Aamu sanoi ja pudotti raahaamansa ruo’ot maahan. Sammakko ja Kuusi hihkuivat voitonriemuisina.

”Itse asiassa haluaisin kysyä muutaman kysymyksen myös Sammakolta”, Sade sanoi. ”Tahtoisin nimittäin... Tahtoisin puhua Mukulan valvojaisista.”

Sammakon ilme vakavoitui heti. Hän kahlasi ulos bambukasasta ja tuli heidän luokseen.

”Mitä sinä haluaisit tietää?” Aamu kysyi lempeällä äänellä.

Sade ei aivan tiennyt, miten olisi pukenut asiansa sanoiksi. Hetken epäröityään hän päätti vain puhua suoraan.

”Te siirsitte Mukulan ruumiin”, hän sanoi. ”Ja näitte sen siis läheltä. Oletteko *aivan varmoja*, että hänet oli tappanut juuri panda?”

Sammakon silmät levisivät ja hän kääntyi katsomaan häkeltyneen näköistä Aamua, jonka jalat polkivat hermostuneesti aukion heinää.

”No... kyllä se panda oli”, Aamu sanoi.

”Sinulla ei siis ole asiasta *pienintäkään* epäilystä?” Sade tiukaksi. ”Yritä unohtaa, mitä Aaveen kanssa tapahtui. Jos olisit vain löytänyt ruumiin etkä tietäisi mitään mistään muusta, olisitko edelleen sitä mieltä, että siinä kävi juuri niin?”

”Olisin”, Aamu sanoi. ”Minä... Kuule Sade, oletko nyt ihan varma että haluat kuulla tämän?”

Sade painoi päänsä ja vain tuijotti tassujaan hetken ajan. ”Olen”, hän sanoi. ”Kerro.”

”Se haava”, Aamu sanoi. ”Se joka Mukulalla oli kaulassa. Se oli niin iso ja niin... syvä. Vain pandan leuat voivat tehdä niin kauheaa jälkeä. Vaikka toivon tietenkin, että asia olisi toisin”, hän lisäsi kiireesti. ”En ollenkaan ymmärrä, mikä sai Aaveen tekemään sellaista – mutta niin siinä vain kävi. Ja sinä teit aivan oikein kun ajoit hänet pois.”

Sade ei osannut tehdä hetkeen muuta kuin tuijottaa Aamua. Sitten hän pakottautui nyökkäämään kiitokseksi ja sai jopa väläytettyä Sammakolle surumielisen hymyn.

”Kiitos kun suostuitte vastaamaan kysymyksiini”, hän sanoi mutta tunsu heti ettei pystyisi enää puhumaan ja asteli pois. Hänen sydäntään korvensi ankarasti polttava kauhu, samaan aikaan kun suru Mukulan kuolemasta tuntui viiltävänä kolo-tuksena jäsenissä, kuin ne olisivat olleet jäässä luita ja ytimiä myöten.

Litsi seurasi perässä, kun Sade tassutti ateria-aukion poikki ja istahti jyrkänteen huipulle tuijottamaan alla kiemurtelevaa jokea, Pohjoisen metsää ja Valkohuippujen vuoria, jotka kätkeytyivät jonnekin edessä aaltoilevien kukkuloiden ja paksun pilvipeitteen taakse.

”Olen kamalan pahoillani, Sade”, Litsi sanoi ja istui hänen viereensä. ”Minäkin halusin uskoa niin.”

Sade pudisti päätään.

”En minä usko vielääkään, että Aave teki sen”, hän sanoi. Heti Aamun sanat kuultuaan Sateesta oli tuntunut, että totuus oli kirkastunut lopullisesti hänen mielessään. Vahvakoipi ei ehkä ollut osallistunut murhaan itse, mutta hän oli aivan varmasti kaiken takana. ”Minä en aio luovuttaa. Mutta minua pelottaa. Minä pelkään edes ajatella, mitä tämä kaikki tarkoittaa.” Hän kääntyi katsomaan Litsiä. ”Litsi, joku *panda* tappoi Mukulan – ja selvisi siitä ilman minkäänlaista rangaistusta. Täällä Rehevärinteessä vaanii murhaaja.”

LUKU 2

AAVEEN SELKÄÄN PUTOILI VERKKAISINA pyörteinä ajelehtivia lumihiutaleita, jotka leijailivat aina Valkoisen kidan ylhäällä häämöttävältä reunalta asti. Hän istui aivan rotkon pohjalla, missä jääpeitteiset kallioseinämät ympäröivät häntä joka puolelta, keskellä pientä sitkeiden mäntyjen rykelmää, jota ympäröivät paksut lumikinokset. Puiden oksilla roikkui jääpuikkoja, jotka heijastelivat vuoriston häilyvää valoa.

Aave ojensi tassuaan ja laski sen lempeästi lumessa lojuvan pääkallon päälle. Se oli hänen ottoemonsa lumileopardi Talven pääkallo. Talvi oli pudonnut rotkoon yrittäessään pelastaa Aaveen hengen, ja nyt Aave oli viimein löytänyt emonsa uudelleen, tai ainakin hänen luunsa, jotka lepäsivät rotkon pohjalla herkän valkoisten kukkien ympäröiminä. Aave hyväili terälehtiä etutassujensa anturoilla ja ajatteli että kukat olivat kuin Talven uusi turkki, ja kukkien piikikkäät varret kuin uudet viikset.

Hän tiesi ettei voisi viipyä kovin kauan. Hänen täytyi etsiä leopardisisarensa Siru, jolla oli hallussaan hänen Lohikäärme-

puhujan kivensä. Hänen täytyi palata alas joelle ja yhdistää voimansa todellisten sisartensa kanssa. Yhdessä he keksisivät, mitä he voisivat tehdä kukistaakseen Vahvakoiven, lumiapinoiden johtajan, jonka kieroista juonista kaikki johtui: Mukulan kuolema, Aaveen vastoinkäymiset Lohikäärmepuhujana – kaikki mikä oli kääntynyt viime kuunkierron aikana täysin päällelleen. Juuri Vahvakoipi oli lähettänyt Talvea ja tämän pentuja aina vihanneet lumileopardit Riuskan ja Rännän pilaamaan Aaveen elämän. Aaveen jäseniä särki edelleen parivaljakkoa vastaan käydyn ankaran taistelun jäljiltä, ja se oli ollut vähällä jäädä hänen viimeisekseen. Hänen kaulansa ja kuononsa olivat yhä jäätyneen veren peitossa, ja hän tiesi että makaisi nyt kuolleena emonsa vieressä täällä rotkon pohjalla, jos Yösamooja ei olisi pelastanut häntä.

Nyt kun hän oli viimein löytänyt emonsa uudelleen, tuntui vaikealta lähteä Talven rinnalta, mutta hän tiesi että hänen täytyi jatkaa matkaa. Tekemistä oli niin valtavan paljon.

”Aika mennä”, Yösamooja sanoi. Aave kohotti katseensa ja tuijotti nuoren tiikerin leveää raidallista naamaa. Yösamooja oli johdattanut hänet rotkon huipulla salaiseen jäätunneliin, jota pitkin saattoi laskeutua turvallisesti aina pohjalle saakka. Naaraan ääni ei ollut yhtä matalan jylisevä kuin Varjovaanijan ääni oli ollut, mutta sekin täytti koko rotkon oudoilla kaiuilla aina kun hän puhui. ”Nyt kun tiedät miten tänne pääsee, voit halutessasi palata katsomaan häntä. Mutta ensin meitä odottavat monet tärkeät tehtävät.”

Aave nyökkäsi ja tunsu outojen väristysten kulkevan turkkinsa alla. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta kun Yösamooja tuntui tietävän tarkalleen mitä hän ajatteli.

”Miten me pääsemme pois täältä?” Aave kysyi ja alkoi tähytellä rotkon seinämiä ylhäältä alas. Pohjoispuolella kallioiden välinen halkeama kapeni kunnes päättyi pystysuoraan jääseinämään, jota peittivät valtavat tuulen kasaamat kinokset. Ja hän tiesi jo, että etelän puolella rotkon pohja päättyi jyrkänteeseen,

jonka yli putoaminen tietäisi pandalle yhtä varmaa kuolemaa kuin epäonnistunut loikka rotkon yli.

”Seuraa sulamisvesiä”, Yösamooja sanoi. ”Vesi on kovertanut senkin tunnelin, jota pitkin me tulimme äsken alas. Ei se pysähtynyt tähän. Tule, niin näytän.”

Aave vilkaisi Talven luita vielä viimeisen kerran ja lupasi hiljaa mielessään että palaisi emon luo. Sitten hän kääntyi ja lähti seuraamaan rotkon pohjaa myöten tassuttavaa tiikeriä.

Kuten aukko, josta he olivat kulkeneet rotkon huipulla, myös tämä tunneli oli niin hyvin piilossa, että Aave ei huomannut sitä ennen kuin se oli aivan hänen nenänsä edessä. Yösamooja asteli kohti etelästä virtaavaa lumihohhteisen kylmää valoa, kunnes pysähtyi arvaamatta kohtaan, jossa kivikkoon epätoivoisesti tarrautunut kitukasvuinen mänty heitti kapean varjonsa maahan. Tiikeri painoi kuononsa puun juurakkoon ja sulatti kuumalla hengityksellään ohuen jääkalvon, jonka takaa paljastui uusi tunneli. Hän ahtautui kapean aukon läpi, ja Aave seurasi perässä.

Käytävässä oli hämärää mutta ei täysin pimeää. Kallioseinämässä oli toisella puolella aukkoja, joiden läpi virtasi sisään hentoa valoa. Auringonsäteet heijastuivat katon valtavista vettä tippuvista jääpuikoista ja levisivät kaikkialle luolaan. Aave värähti taas, osin ihastuksesta nähdessään ihmeellisen jään, joka tuntui hehkuvan ikään kuin sisäistä valoa, ja osin pelosta pohtiessaan, miten hänen kävisi jos yksi mahtavista jääpuikoista sattuisi irtoamaan ja putoamaan hänen päälleen. Asiaa ei erityisesti auttanut se, että seuratessaan Yösamoojaa tunnelin läpi hän kohtasi vähän väliä lattialla lojuvia sirpaleita, jotka olivat mitä ilmeisimmin pudonneiden jääpuikkojen jäänteitä.

Vaikka he jatkoivat aina vain syvemmälle ja syvemmälle onkaloon, seinistä ja katosta kajasti sama aavemainen valo. Aaveen mieleen palasi äkkiä luola, josta hän oli löytänyt Lohikäärme-
puhujien kivet – ihmeellinen kammio, jonka seinässä oli outoa valoa hekkuva lohikäärmettä muistuttava kristallisuoni. Kenties tämän luolan seinät koostuivat jostakin samankaltaisesta kivistä.

KOLME PANDAA. KOLME KIVEÄ. YKSI TOTUUS.

Auringon pimentymisen jälkeen pandakolmoset ajautuvat erilleen. Urhea kultapanda Loikka yrittää tavoittaa kadoksiin joutuneen Lehden. Sade etsii epätoivoisesti pandojen joukossa piilottelevaa murhaajaa, ja Aave taivaltaa pitkin valtakuntaa yhdistääkseen molemmat perheensä. Kuka auttaisi, kun myrsky raivoaa ja kavalat lumiapinat vaanivat joka oksalla?

LOHIKÄÄRME NÄYTTÄÄ TIEN.

Suomentanut Ville Viitanen

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-48779-2

Kannen kuva: Johanna Tarkela